

Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού – Κυριακή Γ΄ Ματθαίου.

Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

**«Μη μεριμνήσητε, λέγοντες,
τι φάγωμεν ἢ τι πίωμεν;»**

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή (Ματθ. 6:22-33), αγαπητοί μου εν Κυρίω αδελφοί, αποτελεί τμήμα της περίφημης Επί του όρους ομιλίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Στη σωτηριωδέστατη αυτή ομιλία-διδασκαλία Του, που συνοψίζει άριστα το ήθος και τον τρόπο ζωής των Χριστιανών, ο Κύριος, αφού εξεφώνησε τον “Δεκάλογο” της εποχής της Χάριτος, δηλαδή τους Μακαρισμούς, προχώρησε και στις επί μέρους πρακτικότερες εντολές Του, σύμφωνα με τις οποίες οφείλουν να προσαρμόσουν τη ζωή τους όσοι τον πιστεύουν ως τον σαρκωθέντα Μεσσία και Λυτρωτή, όσοι εντάσσονται στην Εκκλησία Του.

Αφού λοιπόν ο Χριστός ομίλησε για τις αρετές της σωφροσύνης και αγνότητας, της ειλικρίνειας, της αγάπης και συγχωρητικότητας – μάλιστα

των εχθρών μας –, της ελεημοσύνης, της προσευχής και της νηστείας, κατέληξε, με τη σημερινή περικοπή, στις σημαντικές αρετές της αφιλοχρηματίας και αμεριμνησίας, που πρέπει να χαρακτηρίζουν τη ζωή των γνησίων δούλων Του. Και, μόλις συνέστησε στους μαθητές Του να μη θησαυρίζουν γήινους θησαυρούς, που υπόκεινται στην καταστροφή και την κλοπή, τους οποίους, και μη θέλοντας, με τον θάνατο εγκαταλείπουν στη γη, αλλά να θησαυρίζουν με την ελεημοσύνη και την ενάρετη ζωή θησαυρούς, που θα τους συνοδεύσουν στην αιωνιότητα, προχωρεί σε ένα σχετικό παράδειγμα, με βαθύ πνευματικό νόημα: αυτό του φωτός και των ματιών. Όταν τα μάτια μας είναι υγιή, τότε και το σώμα, ο υλικός μας άνθρωπος, βλέπει, ζει στο φως. Αλλ’ όταν αυτά τυφλωθούν, τότε ο άνθρωπος βυθίζεται στο σκοτάδι.

Παρόμοια, όταν ο νους του ανθρώπου ζει μέσα στο φως των εντολών του Χριστού, μέσα στο φως της Χάριτος, τότε έχει διάκριση, τότε γνωρίζει να διαχειρίζεται τα χαρίσματά του και τα πράγματα του κόσμου τούτου, όχι ως αυτοσκοπό, αλλά μέσα στα όρια του θείου θελήματος, προς δόξαν Θεού, προς οικοδομή του Σώματος της Εκκλησίας, προς σωτηρία του.

Αντίθετα, όταν ο άνθρωπος λησμονήσει τον Θεό και τον απορρίψει από τη ζωή του, είτε ενσυνείδητα, είτε ασυνείδητα, τότε ταυτόχρονα τυφλώνεται ο νους, το διακριτικό μέρος της ψυχής του, και πλέον βαδίζει στο σκοτάδι: απολυτοποιεί τα του κόσμου τούτου και βυθίζεται στα-διακά στα πάθη και την αμαρτία. Και, αν δεν υπάρξει μετάνοια και διόρθωση, οδηγείται – αλίμονο – στην αιώνια απώλεια!

Γι’ αυτό και ο Χριστός μάς κρούει τον κώδωνα του επικρεμάμενου κινδύνου: Κανείς δεν μπορεί ταυτόχρονα να είναι δούλος και του Θεού και του μαμωνά, δηλαδή του χρήματος!

Αλλά, ο πάνσοφος και καρδιογνώστης Ιατρός δεν μένει έως εδώ, αλλά στη συνέχεια χτυπά την αρρώστια στη ρίζα της: Στηλιτεύει εντονότατα – με τον απλούστερο και εποπτικότερο τρόπο – το πάθος της μάταιης, της υπέρμετρης, της αγχώδους μέριμνας της ανθρώπινης ψυχής για την εξασφάλιση των πραγμάτων του κόσμου τούτου. Και φέρει το

παράδειγμα από την άψυχη φύση, των πουλιών και των φυτών, που η Πατρική Πρόνοια του Δημιουργού τα τρέφει, τα ενδύει, τα αυξάνει, χωρίς αυτά να μεριμνούν εναγώνια, χωρίς να κοπιάζουν.

Τα μηνύματα αυτά του Ευαγγελίου είναι ασφαλώς διαχρονικά, μάλιστα καίρια και ζωτικά για την υλόφρονα εποχή μας. Κύρια έκφραση της υλώδους νοοτροπίας των καιρών μας, αγαπητοί αδελφοί, είναι η ακόρεστη επιθυμία να αυξήσουμε την ευμάρεια και τα υλικά αγαθά μας. Και η συνεχής αυτή προσπάθεια που καταβάλλουμε για ικανοποίηση της πλεονεκτικής μας αυτής επιθυμίας γεννά και αυξάνει συνεχώς μέσα μας το άγχος.

Αν αναλογισθούμε καλά το σοβαρό τούτο πάθος, αβίαστα συμπεραίνουμε πως: Καταρχήν, συνιστά στην ουσία άρνηση του Θεού, δηλαδή έλλειψη πίστης στην Πατρική Πρόνοια και Αγάπη του Θεού· ύστερα, επιφέρει καταστροφή της ανθρωπιάς μας (αφού ο άνθρωπος όλα τα μετέρχεται για να φθάσει στον σκοπό του), αφανίζει τη χαρά από τη ζωή μας, διώχνει συχνά και τον ύπνο μας. Και, περιττό να πούμε, πως η μάταιη μέριμνα του πλουτισμού πολεμεί και πτωχούς και πλουσίους, και μικρούς και μεγάλους...

Αγαπητοί μου αδελφοί, η αγχώδης μέριμνα για τα βιοτικά αποτελεί σοβαρό πάθος, που μας αποστερεί από την αμεριμνησία και την εν Χριστώ ελευθερία μας. Συνιστά αμαρτία, που μας απομακρύνει από τον Θεό. Γι' αυτό και ο Χριστός τόσο επίμονα μας παραγγέλλει σήμερα: «Μη μεριμνάτε».

Όχι ασφαλώς να παραιτηθούμε από κάθε προσπάθεια και να αναμένουμε μοιρολατρικά ο Θεός να μας εξασφαλίσει τα πάντα, αφού το αγνό αγωνιστικό πνεύμα είναι γνώρισμα χριστιανικό. Αλλά, ό,τι κάνουμε, να γίνεται με όρια και μέτρο, μέσα στο πλαίσιο του Νόμου του Θεού, έχοντας πάντοτε ζωντανή την αίσθηση, ότι «το σχήμα του κόσμου τούτου παράγει», φεύγει – όπως κι εμείς φεύγουμε –, και ότι ο Θεός είναι ζωντανός και έχει τη μέριμνά μας. Και πρώτιστο μέλημα και έγνοια μας και κριτήριο των πράξεών μας πρέπει να αποτελεί πάντοτε η εκζήτηση της αιώνιας βασιλείας, με λόγια και έργα: «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του

Θεού, και ταύτα πάντα (τα απαραίτητα για την επίγεια ζωή μας) προστεθήσεται υμίν». Αμήν. Γένοιτο, Κύριε!

**Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.
Από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>